

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento
Selectæ**

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

CV. Daniel Sacrificulorum Belis imposturam detegit, superstitiosum
Draconem occidit: ad leones damnatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64523](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64523)

num ut bos comedit, & ut bos, rore caelesti permaduit. Daniel 4. Ita scilicet rationem homini aduersa restituunt, quam nimia felicitas non raro aufert.

NARRATIO CV.

DANIEL SACRIFICULORUM BELI IMPOSTURAM DETEGIT; SUPERSTITIOSUM DRACONEM OCCIDIT; AD LEONES DAMNATUR.

Daniel. 14.

Anno Mundi 3473. ante Christum 580.

REmpublicam & aulam adeunti prima debet esse cura, placere DEO. Nabuchodonosori vivis exempto, successit in regno Evilmerodachus filius; apud quem cum Daniel non minore polleret gratia, quam apud parentem valebat, quotidianus ad regiam mensam conviva affluens; omnem moverunt Aulici lapidem, ad hominem Iudaeum evertendum. cujus rei efficiendae non multo post occasionem sunt nacti. Accidit enim, ut sermo incideret de Belo Babyloniorum Deo, quem in effigie intus lutea, foris aerea adorabant; ad ejus cultum cum Daniele Rex invitaret, [utique palatinorum invidia eam technam adornante, neque enim Regi Danielis inexplorata erat religio] illa

Illéque pernegaret, inanimæ statuæ divinos hono-
 res impertiri posse; Rex contrà niti vehementer in-
 stitit, doceréque, Belum utique vivere & sentire,
 quippe in cuius quotidianam epulationem absumantur
 duodeni farinae medimni, oves quadragenæ,
 & senæ vini amphoræ. Risit ad eas sumptuar-
 ias rationes Daniel, recepitque, ostensurum se Re-
 gi, per fictilem idoli stomachum nihil cibi, nihil
 potûs transire; fraude sacrificulorum fieri, quid-
 quid insensilis statua devorare videretur; cedere
 penûs illius dimensum murium gulæ, alienam ra-
 dentium escam; nec sibi deesse muscipulam, eos ca-
 piendi. Sapiaientia dicentis tantam Regi movit su-
 spicionem sceleris, quantam indignationem sacri-
 lega fallacia; convocat omnes Beli popas, numero
 septuaginta, intentatâque mortis poenâ, scitatur,
 à quonam tantus cibi potûsque apparatus quotidie
 absumatur. Illi verò perstare in mendacio, & per-
 fricta fronte postulare, ut veniretur in rem præsen-
 tem, obseratôque Beli templô & foribus pessulo,
 sigillôque firmatis, experimentum caperetur tam
 famis divinæ, quàm fidei suæ; propositô capitis sup-
 pliciô, si Numinis vel abstinentia, vel gula, par-
 tem alterutram calumniæ damnaret. In eam au-
 dendî confidentiam, impostores adduxerunt mea-
 tus subterranei, cæcique cuniculi, per quos de no-
 cte cum uxoribus & liberis subrepentes in fanum,
 epulas Belo destinatas, suum abscondebant in ven-
 trem. Quorum fraudem palàm Daniel facturus,
 jubet delubri pavementum insterni cinere, postridie
 cum Rege, quid doli sub eo lateret, exploraturus.
 Vix illuxerat dies, cum Rex avidus rei cognoscen-
 dae,

dæ, accedit ad ædem Belæam, comitante Daniele:
 reperit valvas inviolatas, sigilla integra; aperit, in-
 trat, aspicit Beli mensam, pridie annonâ gravem,
 nunc jejunam & vacuam. Salva res. Eupulonem
 se probavit Deus. Pedem intrò ferre parantem,
 tantisper Vates retinet, donec intentò in pavimen-
 tum digitò, commonstret majora, minorâque per
 cinerem dolosum incedentium vestigia; occultos
 præterea aditus, in pariete apertos, per quos no-
 cturni comedones commearè soliti. Non tenuit
 iram Rex, impudentiâ mendacij concitatam. Quid
 enim? ab impuris sibi nebulonibus tam foedè im-
 positum esse? dat ocyus in mandatis, ut fraudulentî
 ganeones cum omni familia sua abripiantur ad ne-
 cem, fucùmque luant sanguine. Nec eâ conten-
 tus poenâ; copiam insuper facit Danieli, simulacri,
 delubrique Belæi funditus evertendi. Sic astutia
 cepit astutiam, & bonus dolus malum plexit.

Post hunc cum Belo, ejusque ariolis congressum,
 aliud viro divino certamen subeundum fuit, non
 cum exanimi statua, sed vivo *Dracone*; coluère
 namque Babylonij, præter Belum, Serpentem quo-
 que pro Deo, in subterraneo quodam specu, imma-
 ni corpore stabulantem. Rex pari cum populo a-
 mentia, tantum ei belluæ divinitatis inesse crede-
 bat, ut ad ejus venerationem non dubitaret Heb-
 ræum Principem invitare. sive id fecerit Danielis
 constantiæ, sive numinis squamati potentiæ peri-
 clitandæ causâ; sive aulicorum id gratiæ dederit,
 novam Danieli nocendi ansam quærentium: nam
 facillè concipiunt ignem, quæ paullò antè extinctæ
 sunt faces. Hic verò superstitionem tam absurdam

deducturus Regem , petit sibi fieri potestatem ejus Dei interficiendi. Rex nonnihil cunctatur ad postulationem tam inopinatam ; quia tamen credebar, cum divinitate immortalitatem debere esse cunctam , assentitur petitioni. Daniel ut vitam belluæ , errorem cæcis eripiat mentibus, parat offam medicatam, expice , adipe , pilis ; hanc conijcit in os hiantis bestię , simulque distendit & dirumpit viscera. Novi in plebe , & inter proceres oriuntur tumultus ; tantaque concitatur inter omnes ordines seditio , ut armatis precibus , minisque adorti sint Regem , ad permittendam sibi DEI , tantque Belai destructi , Sacerdotum occisorum , & denique divini Draconis interempti vindictam. Major erat seditiosorum vis & turba , quam ut imperio compesci posset. Et Regem tumultuantium furor magis ad sui curam , quam Danielis converterat ; Iudæus , quod exprobraverant Babylonij , audire nolebat. Privatam igitur calamitatem publicæ antehabens, virum amicissimum , deque regno suo optimè meritum furentium arbitrio concedit. Illi jam dudum invidiã efferati, Daniele corripunt, nihil expostulantem , nihil reformidantem, virtute sua , Deoque nixum. Antrum erat horridum , & septem leonum , prædæ inhiantium [nam subtractus pastus famem & rabiem accenderat] crudelitate formidabile. In hoc demittitur heros , à Rege secundus. Acuit oculos livor , & , si non artus , certè ossa sperabat discernere. Sed innocentia impactos inter leones degebat incolumis , & fortior leonibus triumphabat. Si quid timeri poterat, fames erat, non leonum, sed leonini hostis,

pitis. Providit igitur DEUS captivo suo comme-
 arum. Sex ipsi dies abierunt impranso, cum coelo
 missus geniorum aliquis, *Habacucum* Prophetam,
 tum fortè messoribus suis prandium [pul-
 veolo] ferentem, capillis arreptum, mira celeri-
 tate, Babylonem ex Iudæa transfert; rursusque,
 cibò Danieli traditò, revehit eò, unde asportârat.
 Ita passus, famelicos inter leones recubat, nun-
 quam securior, quàm tales inter custodes. Sep-
 tima post luce, Rex ad speluncam revisit, charissi-
 mo capiti, lacrimis parentaturus. Simul in antrum
 ut oculos demisit, si quas cruenti funeris notas de-
 prehenderet, ecce tibi! Daniel dudum conclama-
 tus, leonum medius, velut pastor inter oves con-
 spiciendum se offert. quâ admiratione Regis, gra-
 tulatione, & laudum erga Hebræorum DEUM præ-
 conijs, haud pronum est explicare: Eum Unum
 esse, supremum rerum Dominum, totòque terra-
 rum orbe, religioso metu colendum; adversus
 quem quicumque contumeliosum os efferret, ei
 pessimè pereundum esse. Dehinc captivus extra-
 hitur ex horrenti cavea; facinoris verò, & seditio-
 nis auctores, lege talionis damnati, conijciuntur in
 specum innocenti præparatum, momentòque à ru-
 gientibus bestiis discerpuntur. Ita scelus in caput
 redijt, & ferre coacti sunt, quod inferre machi-
 nabantur. *Lacum, juxta psal. 7. aperuerunt, &
 effoderunt, & inciderunt in foveam, quam
 fecerunt.*

